

مقاومت امروز پرستاران، پیروزی آنان را رقم خواهد زد

صادق کار /

رییس جمهور، مطالبات پرستاران را دوباره مورد تاکید قرار داد و از آنها دفاع کرد.

بنا به گزارش «ایلنا» مهم‌ترین خواست پرستاران معترض: "اجرای قانون تعرفه‌گذاری خدمات پرستاری است تا بر اساس آن پرداخت دستمزد به پرستاران بر اساس شاخص قابل استنادی صورت گیرد. پرستاران می‌گویند اختلاف درآمدشان با پزشکان بیش از ۳۰۰ برابر است و در مطالبات‌شان «تثبیت اختلاف حداکثر سه برابری میان دستمزد پرستاران و پزشکان» را مطرح کرده‌اند. اما در این میان، سخنان تأمل‌برانگیز وزیر بهداشت «دولت تدبیر و امید» که پس از متهم کردن پرستاران به تحریک، با گفتن: "۱۰۰ نفر که جمع شدند پرستار نمی‌شود، پرستاران سال‌هاست که با پزشکان کار می‌کنند و نباید آنها را بی‌جا تحریک کرد. خودشان باوردارند که مشکلات‌شان در حال حل شدن است، مدعی نیستیم رضایت همه را جلب کرده‌ایم، اما هیچ‌کس نباید خود را نماینده‌ی مجموعه و قشری بداند"، بار دیگر به وضوح سیاست‌های تبعیض‌آمیز و ضد کارگری دولت را مورد تاکید قرار داد. وزیر بهداشت در این چند جمله، از تبعیض موجود دفاع کرد، با حق تجمع و اعتصاب برای مزدبگیران مخالفت کرد، حق تشکل را با گفتن "هیچ‌کس نباید خود را نماینده‌ی مجموعه و قشری بداند"، رد کرد و رسمیت «خانه‌ی پرستار» را زیر سؤال برد. آقای وزیر، اما نگفت که چرا اتحادیه‌های کارفرمایی حق دارند خود را نماینده‌ی قشری بداند، و از طرف دولت نمایندگی‌شان هم به رسمیت شناخته شوند، اما پرستاران این حق را ندارند! نگفت چرا اختیار دفتر رییس‌جمهور به نمایندگان اتحادیه‌های کارفرمایی سپرده می‌شود، اما سهم رهبران سندیکاها کارگری تبعید و سلول زندان نبود که رییس دولت، پیش از این، در روز کارگر، وعده‌ی حق

در روز یکشنبه ۲۳ آذر حدود ۷۰۰ پرستار بنا به دعوت «خانه‌ی پرستار» با شعارهایی نظیر "ما ۹۳ درصد هستیم"، "پنج درصد تیم درمان ۹۵ درصد درآمد را می‌برند"، "ما به بی‌عدالتی اعتراض داریم"، "بی‌توجهی مسئولان، افزایش مهاجرت پرستاران، وال استریت همین جاست"، ...، مقابل دفتر ریاست جمهوری تجمع کردند و خواهان ملاقات با رییس جمهور شدند. بنا به گزارش «ایلنا» پرستاران که از چند شهر مختلف برای شرکت در تجمع مذکور به تهران آمده بودند، وجود تبعیض و بی‌عدالتی و عدم رسیدگی مسئولین به مطالبات‌شان را علل تجمع خود اعلام و خواهان رفع تبعیض و بی‌عدالتی توسط مسئولین و توجه و رسیدگی به مطالبات‌شان شدند. بنا به گفته‌ی پرستاران، تجمع‌های دیگری هم‌زمان با تجمع مقابل دفتر رییس جمهور، با خواسته‌های یکسان در چند شهر دیگر نیز در جریان بود و اگر مشکل نوبت کاری و فشارهای بازدارنده در مراکز درمانی نبود، عده‌ی بیشتری به دعوت «خانه‌ی پرستار» پاسخ می‌دادند و در تجمعات شرکت می‌کردند.

لازم به یادآوری است که مدتی قبل از این تجمع، هیأت تجدیدنظر رسیدگی به تخلفات دانشگاه علوم پزشکی، محمد شریفی‌مقدم عضو شورای عالی نظام پرستاری و دبیرکل «خانه‌ی پرستار» را به اتهام برگزاری نخستین تجمع اعتراضی پرستاران در آبان ماه سال جاری که در مقابل مجلس برگزار شد، از محل کارش به عنوان تنبیه به اسلام شهر تبعید کرد. با این وصف این تنبیه مؤثر واقع نشد و دبیر کل «خانه‌ی پرستار»، نه تنها حاضر به عقب‌نشینی از مطالبات اعضای تشکل خود نشد، بلکه در تجمع مقابل دفتر

بیشترین مقررات‌زدایی‌ها در صنایع حمل‌ونقل زمینی و هوایی و در مخابرات به اجرا گذاشته شدند. سپس، با انتخاب رونالد ریگان به ریاست جمهوری آمریکا در سال‌های ۸۰، حکومت دست به حمله‌ی مستقیم علیه اتحادیه‌ها زد. شروع این حمله تصمیم دولت ریگان به اخراج تمام کنترل‌چیان خطوط هوایی عضو اتحادیه‌ها، بود که پیش‌تر دست به اعتصاب زده بودند. نتیجه‌ی امر، افول شتابان اتحادیه‌ها حتی در هسته‌های سنتی آن‌ها بود.

از اوایل دهه‌ی ۹۰ به این سو، کوشش‌های مجددی برای احیای جنبش کار صورت گرفته‌اند. این کوشش‌ها موفق به سازماندهی برخی از بخش‌هایی که پیش‌تر فاقد سازمان بودند، گردیده‌اند. قابل توجه‌ترین این موفقیت‌ها در میان برخی از گروه‌های کارگران بخش خدمات بوده است. ابتکاراتی نیز برای تجدید قوای دموکراسی درون اتحادیه‌ها به کار گرفته شده‌اند، که عموماً به درجات مختلفی به توفیق دست یافته‌اند. اما هیچ‌یک از این کوشش‌ها از استحکام کافی برای برگرداندن موج سراسری افول عضویت در اتحادیه‌ها برخوردار نبوده است.

کوشش برای احیای اتحادیه‌ها بر زمینه‌ای انجام گرفته است که قانون کار همچنان با اتحادیه‌پذیری خصومت می‌ورزد و کارفرمایی که این قانون به خودی خود ضعیف را هم نقض می‌کنند، با هیچ مجازات بامعنایی مواجه نیستند.

از تظاهرات اسمال کارگران مک دونالد علیه دستمزدهای کم

از این رو، متأسفانه اقدامات کارفرمایان در حاشیه‌های قانون، و غالباً در ورای آن، و تهدیدات آنان علیه کارگران، واقعیت‌هایی تبیین‌کنند. در گذر سال‌ها، کارفرمایان زرادخانه‌ای از استراتژی‌های ضداتحادیه‌ای را فراهم آورده‌اند. برخی از این استراتژی‌ها این‌هایند:

- کارفرمایان جلسات اجباری‌ای را تشکیل می‌دهند که همه‌ی کارگران باید در آن شرکت کنند. آن‌ها همچنین از ناظران می‌خواهند که دیدارهای مکرری با تک‌تک کارگران داشته باشند. در این دیدارها علیه اتحادیه‌ها تبلیغ می‌شود.
- به هنگام اعتصاب، غالباً مشاوران حرفه‌ای ضداتحادیه‌ای استخدام می‌شوند تا علیه اعتصاب اقدام کنند. این مشاوران بهترین راه‌های مقابله با اتحادیه‌ها و سلب اعتبار از آن‌ها را به مدیران و ناظران آموزش می‌دهند.

تشکل، بیمه و غیره به کارگران داده بود. از نظر وزیر تفاوت صد برابری حقوق، عین «اعتدال» است و لذا پرستار ولو این‌که نشان دهد این تفاوت در دنیا سه برابر است، حق ندارد به آن اعتراض کند؛ همان‌طور که تفاوت حقوق یک مدیر در ایران خودرو، که ۴۲ برابر یک کارگر است، عین اعتدال است، همان‌طور که حقوق ماهیانه‌ی مرتضوی ۷۰ برابر یک بازنشسته‌ی سازمان تامین اجتماعی بود!

سخنان وزیر بهداشت نشان می‌دهد که پرستاران نیز مانند کارگران و سایر مزدبگیران برای رسیدن به مطالبات‌شان راه دشواری در پیش دارند. اما وجود نقطه قوت‌های مهمی، مانند، هم‌بستگی، آگاهی، تشکل‌یافتگی و وجود روحیه‌ی مبارزاتی حق‌خواهانه، که پرستاران از آن برخوردارند، راه آن‌ها را برای رسیدن به مقصود هموار و کوتاه‌تر می‌کند. تنها باید هوشیار باشند و این خصوصیات را حفظ و تقویت کنند و به‌خصوص اجازه ندهند دولت تشکل‌شان را سرکوب یا تضعیف نمایند. طبیعتاً سایر تشکل‌های کارگری نیز آن‌ها را تنها نخواهند گذاشت.

تا در پرتو همبستگی همه‌ی مزدبگیران کشور، همه‌ی آن‌ها به حق و حقوق خود دست یابند و به تبعیضات و اجحافتی که همه‌ی زحمت‌کشان را رنج می‌دهد پایان داده شود.

دیگر کشورها

طرحی از تاریخ و سرنوشت جنبش کارگری امریکا - ادامه

اتحادیه‌های کارگری در امریکا - بخش ششم

اریک اولین رایت و جول راجرز

در اوایل دهه‌ی ۷۰ قرن گذشته (دهه‌ی ۱۹۷۰) آتش‌بس دشوار بین کارفرمایان و اتحادیه‌ها، که همیشه هم به همان هسته‌ی مرکزی فعال محدود مانده بودند، آغاز به شکستن کرد. فشارهای جدید ناشی از رقابت با خارج، هزینه‌های اتحادیه‌ها را برای کارفرمایان امریکایی برجسته کردند. تکنولوژی‌های نو در معادن، کشتیرانی، بسته‌بندی، قدرت اتحادیه‌ها را فرسودند.

و «مطالعات آکادمیک» پر سروصدایی، که غالباً از حمایت سرمایه‌داران نیز برخوردار بودند، بر هزینه‌های «فزون از اندازه‌ی» مقررات دست‌وپاگیر تمرکز کردند. شرکت‌ها نیز دست به تغییر سازماندهی زدند و در تهاجم به اتحادیه‌ها به روش‌های کیفی پیچیده‌تر و هماهنگ‌تر روی آوردند. شکل‌گیری «میزگرد شرکت‌ها»^۱ و بازنگری در اتاق بازرگانی امریکا، از جمله تحولاتی بودند که یک دهه‌ی بسیار دشوار برای اتحادیه‌ها را رقم زدند. آن بخش از هسته‌ی اتحادیه‌ها که در مناسبات بین‌المللی فعالیت داشتند، نیش رقبای جدید را زودتر حس کردند

در بر دارند که در نبود تهدید و دیگر تاکتیک‌های ضداتحادیه‌ای، غلظت اتحادیه‌ای در بخش خصوصی در آمریکا حدود ۴۴ درصد است.

* میزگرد شرکت‌ها نام یک گروه محافظه‌کار از مدیران کل برخی از شرکت‌های بزرگ آمریکا است که برای تقویت سیاست عمومی به نفع این قبیل از شرکت‌ها شکل گرفته است.

¹ ریچارد فریمن و جول راجرز، "کارگران چه می‌خواهند؟"، چاپ دوم، ۲۰۰۶.

📖 اخبار خارجی:

جهان

نیاز به ۱/۸ میلیارد شغل تا ۲۰۵۰

اتحادیه‌ی جهانی یونی،

۱۵ دسامبر ۲۰۱۴

گزارش مشترک «اتحادیه‌ی جهانی یونی» و «بنیاد اقتصاد نوین» حاکی از آن است که جهان تا سال ۲۰۵۰ به ۱/۸ میلیارد شغل جدید نیاز دارد. این گزارش یکی از اسناد اصلی ارائه شده به چهارمین کنگره‌ی اتحادیه مذکور بود، که در هفته‌ی گذشته در کیپ تاون - آفریقای جنوبی برگزار شد. کنفرانس «اتحادیه‌ی جهانی یونی» بزرگ‌ترین گردهمایی جهانی اتحادیه‌ای بود که تاکنون در آفریقا برپا شده است. دوهزار فعال از اتحادیه‌های جهانی در این کنفرانس حضور داشتند و گزارش را مورد بررسی قرار دادند

در این گزارش نسبت به کاهش حاد فرصت‌های شغلی در خلال ۱۰ سال آینده و همچنین افت کیفیت مشاغل میلیاردی کارگر هشدار داده شده است.

گزارش مذکور، زیر عنوان «جهان آینده‌ی کار»، شرایط بازار کار را از زاویه‌ی فاصله و قطبیت مشاغل، مهارت‌های شغلی لازم و ... برای پیش‌بینی وضع و گرایش‌های آینده در نظر گرفته است.

گزارش پیش‌بینی می‌کند که تغییرات کلیدی در وضع آتی بازار کار شامل موارد زیر خواهند بود:

- با توجه به افزایش جمعیت در سن کار، جهان در سال ۲۰۵۰ به ۱/۸ میلیارد فرصت شغلی جدید احتیاج خواهد داشت تا بتواند به سطح اشتغال ۷۵ درصدی برسد.
- پیش‌بینی قبلی حاکی از نیاز به ۶۰۰ میلیون فرصت شغلی، در صورت تحقق، تنها می‌تواند یک سطح اشتغال ۶۱ درصدی را به بار آورد.

- کارفرمایان، اگر با اتحادیه‌ای پرنفوذ سروکار پیدا کنند، مکرراً به این تهدید متوسل می‌شوند که شرکت را به خارج منتقل خواهند کرد. اگر کارگران مهاجری در شرکت مشغول به کار باشند، تهدید به خیر دادن به اداره‌ی «خدمات مهاجرت و تبعیت» امری عادی است.
- اخراج غیر قانونی و تبعیض علیه کارگران عضو اتحادیه‌ها رویدادی عادی است. در شرکتی که کارفرما به اشکال غیرقانونی تهدید کارگران متوسل می‌شود، برای کارگران بسیار دشوار و پرهزینه است که آن کارفرما را به دادگاه بکشند و موجب اجرای حق شوند. روند دادگاه بسیار کند و زمان‌بر است، جریمه‌ها ناچیزاند و تأخیرهای طولانی در اخذ یک تصمیم مؤثر، به کارفرما امکان می‌دهد که از تاکتیک‌های غیرقانونی بهره‌گیرد.

- در واقع بسیاری مشاوران حرفه‌ای ضد اتحادیه‌ای کارفرمایان را به اقدام غیرقانونی ترغیب می‌کنند. از این رو است که موضوع اعمال قوانین کار و نه فقط وجود آن‌ها بر روی کاغذ، دارای اهمیت بسیار است. یک استراتژی آگاهانه‌ی حکومت عدم اجرای قانون با توسل به عذر «نداشتن کارمند» یا با صدور دستورالعمل برای عدم پیگیری راسخانه‌ی دادگاه‌هاست.

- حتی پس از پیروزی اتحادیه‌ها، مشاوران مذکور از تشویق مداوم کارفرمایان به اتخاذ روش‌های تهاجمی ضداتحادیه‌ای، تأخیراندازی و غیره برای بلوکه کردن قرارداد کار کارگران اتحادیه‌ای دست نمی‌کشند. در این جا بار دیگر بر نقش انفعالی «هیئت ملی مناسبات کار»، در اجرای متعهدانه‌ی پیش‌بینی‌های ناظر بر قراردادهای کار دسته‌جمعی در قانون کار تأکید می‌کنیم.

تنها کسانی که از این سیستم سود می‌برند، کارفرمایانی‌اند که اکیداً مخالف دادن هرگونه حقی به کارگران برای داشتن رأی و قدرت در شرکت‌اند. مطمئناً جامعه از یک سیستم دشمنانه در مناسبات کار سودی نخواهد برد. و مطمئناً چنین سیستمی، قربانی با سیستمی که به مطالبات کارگران رسیدگی می‌کند و خواست آنان را برای داشتن حق رأی در محیط کار بر می‌آورد، ندارد. ریچارد بریمن و جول راجرز نظرسنجی سراسری نظام یافته‌ای را در موضوع «محل کار» پیش بردند، که وجوه متعدد این موضوع را دربرمی‌گرفت. آن‌ها دریافتند که حدود یک‌سوم کارگران غیر اتحادیه‌ای می‌گویند که در صورت امکان به اتحادیه رأی خواهند داد. تمام کارگران عضو هم می‌گویند که به نمایندگی‌شان توسط اتحادیه رأی می‌دهند. این دو داده با هم کمابیش این نتیجه را

• جابه‌جایی جمعیتی توده‌ای از ۲/۱ میلیون تن سالانه در حال حاضر به چهار میلیون نفر در سال ۲۰۵۰ افزایش خواهد یافت. این روند از ۵۳۳ میلیون نفر کنونی در کشورهای عضو «سازمان همکاری اقتصادی و توسعه» به ۳/۷ میلیارد نفر در کشورهای نوظهور در حال توسعه در افریقا و جنوب آسیا سر خواهد زد.

نیجریه

آغاز اعتصاب کارگران نفت

• بی بی سی ۱۵ دسامبر ۲۰۱۴

دو اتحادیه‌ی اصلی کارگران نفت نیجریه از امروز، دوشنبه ۱۵ دسامبر، دست به یک اعتصاب سراسری زدند و مقامات را به وقفه در استخراج نفت در این بزرگ‌ترین کشور افریقایی تولیدکننده نفت تهدید کردند گزارش‌گران بی.بی.سی. می‌گویند که صف‌های طولانی‌ای در برابر بسیاری از پمپ بنزین‌ها تشکیل شده‌اند.

دو اتحادیه‌ی «پنگاسان» و «نویگ»، اعلام کرده‌اند که ممکن است اعتصاب تا زمانی که دولت به نگرانی‌های آنها پاسخ نگفته است، ادامه یابد.

نگرانی اصلی آنها تأخیر در اجرای «قانون صنعت نفت» است. این قانون برای انجام عملیات پایه‌ای تعمیر و نگهداری پالایشگاه‌های نیجریه وضع شده است.

این دو اتحادیه بارها دست به اعتصاب زده و تهدید به اعتصاب کرده‌اند.

خواست دو اتحادیه در این بار مقدمتاً بازگشت به کار نمایندگان‌شان که توسط شرکت‌های نفتی اخراج شده‌اند، بود. اما اکنون به لیست مطالبات آنها افزوده شده است.

اعتراض آنها اکنون این است که چرا دولت اجازه داده است پالایشگاه‌ها بدون تعمیر بمانند و چرا وضع جاده‌های این کشور، که از آنها برای توزیع و انتقال نفت استفاده می‌شود، چنین فقیرانه است.

آنها همچنین خواهان کاهش قیمت بنزین و جلوگیری از دزدی نفت شده‌اند.

رییس اتحادیه‌ی پنگاسان، اوکه باباتونده، می‌گوید: «اعتصاب ما شروع شده است. این اعتصاب بر تولید اثر خواهد گذاشت، زیرا تمام بخش‌های عملیات در اعتصاب‌اند.»

با این حال یکی از مدیران شرکت‌های نفتی می‌گوید: «انتظار نمی‌رود که اعتصاب تولید را مختل کند، زیرا اختلال در تولید مستلزم همکاری تعداد بسیاری از کارگران در سایت‌های استخراج است و همکاری آنها تا این حدود متصور نیست.»

یونی یک اتحادیه‌ی جهانی برای بخش خدمات است و ۲۰ میلیون کارورز را در بیشتر از ۱۰۰ کشور نمایندگی می‌کند. مدیرکل این اتحادیه، فیلیپ جینینگز، در سخنرانی خود در چهارمین کنگره‌ی آن که در هفته‌ی گذشته در کیپ تاون برگزار شد، گفت: «بگذارید این گزارش هشدار باشد. یک سونامی تکنولوژیک در راه است که می‌تواند بسیاری از گمانه‌های پیشین در باره‌ی آینده را بشوید و با خود ببرد.» او افزود: «بازار کار، اتحادیه‌های کارگری، و در واقع تمام دنیا باید دست به نوسازی زنند و با این چالشی که در پیش است، درگیر شوند. این چالش به خودی خود رفع نمی‌شود و پای همه‌ی ما را به میان می‌کشد. ما باید شاهد ایجاد فرصت‌های شغلی در ابعاد بزرگ و سرمایه‌گذاری‌های عظیم در آموزش و مهارت باشیم.»

مهاجرت: صحنه‌ی مکررتر جهان بیش رو

گزارش نامبرده برخی از گرایش‌های کلان در تغییرات بازار کار را بر می‌شمرد. برخی از این گرایش‌ها عبارتند از: کارآیی ضعیف و متغیر کارآیی اقتصادی، تغییرات جمعیتی و جابجایی‌های جمعیتی از کشورهای پیشرفته به کشورهای نوظهور در حال توسعه، انتقال تکنولوژی و دیجیتالی شدن بیشتر، مدل‌های شکننده‌ی مالی و اقتصادی بین‌المللی، فشارهای زیست محیطی، ... گزارش همچنین یافته‌های کلیدی زیر را در باره‌ی شرایط کارگران به میان کشیده است

• در سال ۲۰۱۲ در سطح جهانی ۲۰۰ میلیون نفر بیکار بوده‌اند. تا سال ۲۰۱۸ این تعداد به ۲۱۵ میلیون نفر افزایش خواهد یافت.

• حدود نیمی از تمام افراد شاغل، در وضع استخدامی شکننده‌ای به سر می‌برند: عدم امنیت شغلی، دستمزدهای موقت و/یا ناچیز، ...

• حدود ۸۴۰ میلیون کارگر، یعنی حدود ۲۷ درصد تمام کارگران، درآمدی معادل دو دلار یا حتی کمتر از دو دلار در روز داشتند جابه‌جایی جمعیتی توده‌گیر از ۳/۱ میلیون نفر سالانه در حال حاضر به چهار میلیون نفر در سال ۲۰۵۰ افزایش خواهد یافت. این روند از ۵۳۳ میلیون نفر کنونی در کشورهای عضو «سازمان همکاری اقتصادی و توسعه» به ۳/۷ میلیارد نفر در کشورهای نوظهور در حال توسعه در افریقا و جنوب آسیا سر خواهد زد.

افزایش دستمزدها تنها در ماه اکتبر ۱/۸ درصد در مقایسه با ماه اکتبر سال گذشته بود. بنا به اعلام «اداره ملی آمار» این مقدار، بالاترین افزایش در خلال هفت ماه گذشته بوده است. با توجه به تورم ۱/۳ درصدی در ماه اکتبر، ۱/۳ درصد مذکور (۱/۸ درصد افزایش دستمزد)، مبین افزایش واقعی دستمزدهاست.

جورج اوسبورن، رییس اداره ملی آمار این آمارها را نشان "لحظه ای بزرگ در ترمیم اقتصاد بریتانیا" توصیف کرد.

اقتصاددانان پیش‌بینی می‌کنند که با توجه به باقی ماندن نرخ تورم در سطح کنونی در بجویه‌ی کاهش قیمت نفت، این روند در ماه‌های پیش رو ادامه خواهد داشت.

آمارهای انتشار یافته نشان می‌دهند که تورم در نوامبر سال جاری به پایین‌ترین میزان خود در ۱۱ سال اخیر رسیده است. نرخ تورم، در حالی که «بانک انگلیس» هدف خود را رساندن آن به دو درصد در پایان امسال قرار داده بوده است، اکنون به ۱ درصد، یعنی حتی ۵۰ درصد کمتر از هدف مورد نظر، رسیده است.

تورم از سال ۲۰۰۸ به بعد، آثار افزایش دستمزدها را تماماً خنثی و فقر را در خانواده‌های کارگری تلنبار می‌کرد.

آمار انتشار یافته نشان‌دهنده‌ی نرخ بیکاری شش درصد است. بنابراین نرخ بیکاری در دوره‌ی اوت تا اکتبر سال جاری ثابت باقی مانده است. این در حالی است که انتظار می‌رفت نرخ بیکاری به ۵/۹ درصد کاهش یابد.

انتظار می‌رود که به زودی نرخ تورم به زیر ۱ درصد برسد

قابل ذکر است که در سه ماه گذشته ۶۳ هزار نفر از تعداد بیکاران بریتانیا کاسته شده و تعداد کل بیکاران به ۱/۹۶ میلیون رسیده است. اما این کمترین کاهش در شمار بیکاران از ابتدای اکتبر سال گذشته به این سو بوده است. کاهش تعداد بیکاران در اکتبر پارسال نشانه‌ای بود از این که بهبود وضع بازار کار رو به کندی نهاده بود؛ دوره‌ای که نرخ بیکاری به سرعتی بیشتر از انتظار سیاست‌گذاران کاهش می‌یافت، به پایان رسیده بود.

او می‌افزاید: "توقف استخراج کار بسیار دشواری است، و اگر این کار صورت گیرد، یک هفته طول می‌کشد تا کار استخراج دوباره از سر گرفته شود. آن‌ها هرگز دست به چنین کاری نخواهند زد. این آخرین چیزی است که ممکن است کسی بخواهد.

فروش نفت در «بازار سیاه» در جریان یکی از اعتصابات قبلی

ویل راس، خبرنگار بی.بی.سی. در لاگوس (بزرگ‌ترین مرکز نفتی نیجریه و پایتخت سابق این کشور)، بیشتر خواسته‌های اتحادیه‌ها را غیرعملی می‌داند، "به خصوص این که انتخابات هم در راه است."

او می‌گوید: "کسی به خاطر این اعتصاب پالایشگاهی را [برای کار تعمیر و نگهداری] متوقف نخواهد کرد. بعضی از ناظران صنعت نفت بر این نظراند که قصد اصلی اتحادیه‌ها این است که دولت را به "چرب کردن سبیل" و اهدای یک هدیه‌ی دندان‌گیر به آنان به مناسبت کریسمس وادار کنند."

در سپتامبر امسال نیز اعتصابی بر پا شد که تأثیری بر تولید نداشت.

تحلیل‌گران هم می‌گویند که بسیاری از مردم نیجریه، خواه مسیحی خواه مسلمان، در تعطیلات کریسمس و سال نو به خانه‌هایشان بر می‌گردند. بنابراین آن‌ها، در چاره‌جویی برای کمبود احتمالی بنزین در یکی-دو هفته‌ی پایانی سال، از الان دست به ذخیره‌ی بنزین زده‌اند.

بریتانیا

افزایش دستمزد کارگران بریتانیا، پس از شش سال متوالی کاهش

گاردین، ۱۷ دسامبر ۲۰۱۴
اعلام آمار رسمی که از شروع افزایش واقعی دستمزدها پس از شش سال کاهش مداوم آن‌ها، حکایت می‌کنند، هدیه‌ای به کارگران بریتانیا به مناسبت کریسمس‌شان بود.

افزایش دستمزدها، بدون احتساب بُن کارگری، حدود ۱/۶ درصد در فاصله‌ی اوت تا اکتبر امسال در مقایسه با دوره‌ی نظیر در سال گذشته است. پیش‌تر این افزایش ۱/۵ درصد پیش‌بینی شده بود.

کارگران ایران:

حمایت کارگران معدن چادرملو از نماینده‌ی اخراجی‌شان

یکشنبه (۲۳ آذر) تجمع اعتراض‌آمیزی از سوی کارگران این معدن در اعتراض به شایعه‌ی انتخاب دبیر جدید انجمن صنفی کارگران این معدن برگزار شد.

کارگران شرکت معدنی چادرملو با امضای طوماری حمایت خود را از دبیر انجمن صنفی کارگری این معدن که اسفندماه اخراج شده بود، اعلام کردند.

در این طومار حمایتی که در اختیار این‌ها قرار گرفته است، ۶۵۶ کارگر پیمانی معدن چادرملو از هیئت مدیره‌ی این شرکت خواسته‌اند تا نهایت سعی و تلاش خود را در جهت ابقاء و زمینه‌سازی برای ادامه‌ی همکاری بهرام حسینی‌نژاد به کسار گیرند.

گفته می‌شود صدها نفر از کارگران شرکت معدنی چادرملو در این تجمع اعتراضی شرکت داشتند. به گفته‌ی کارگران، در شرایطی که حکم تیرته‌ی آقای حسینی‌نژاد به تازگی صادر شده و کارگران از این خبر خوشحال هستند اما به نظر می‌رسد بازگشت آقای حسینی‌نژاد منتفی شده و فرار است دبیر جدیدی برای انجمن صنفی انتخاب شود. پس از شنیدن این خبر حدود ۶۰۰ نفر از کارگران چادرملو در تجمع اعتراض‌آمیزی خواستار ابقاء بهرام حسینی‌نژاد در سمت دبیری انجمن صنفی کارگران چادرملو شدند.

کارگران نانوا از تشکل صنفی خود پیش افتادند

بیش از ۱۵۰ کارگر نانوا در مریوان و سروآباد با امضای طوماری خطاب به انجمن صنفی کارگران خباز این دو شهرستان و مقام‌های محلی، خواستار افزایش «فوری» دستمزدهای خود شدند.

به گزارش خبرنگار این‌ها، کارگران نانوای شهرستان‌های مریوان و سروآباد در ابتدای این طومار اعتراضی یادآوری کرده‌اند که دستمزد کارگران مشمول قانون کار طبق ماده ۴۱ این قانون و بخشنامه‌ی شورای عالی کار باید در ابتدای هر سال و بر اساس تورم موجود.

دستگیری فعالان کارگری در سنندج

ریبوار عبداللهی | فرزاد مرادی‌نیا | فردین میرکی

سایت «همه‌ی حقوق بشر برای همه» اعلام کرد:

"تجمع خانواده‌های سه عضو زندانی «کمیته‌ی هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری»، در مقابل ستاد خبری اداره‌ی اطلاعات شهر سنندج، با دخالت، تهدید و توهین نیروی انتظامی همراه شد".

روز یکشنبه ۲۳ آذر تعدادی از خانواده‌های سه عضو بازداشت شده‌ی «کمیته‌ی هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری» در شهر سنندج، ضمن تجمع در مقابل ستاد خبری اداره‌ی اطلاعات این شهر، خواهان پاسخ‌گویی در مورد وضعیت فرزندان‌شان شدند.

وضعیت جسمانی دو تن از این فعالان کارگری بر نگرانی خانواده‌ها افزوده اما مسئولان ستاد خبری شهر سنندج در واکنش به تجمع خانواده‌ها، به آن‌ها اعلام کردند که بایستی به دادستانی استان مراجعه کرده و از آن‌جا پاسخ یا خبری از فرزندان زندانی خود بگیرید. این راهنمایی اما با حضور مامورین نیروی انتظامی در محل و با بی‌احترامی و تهدید خانواده‌ها همراه بوده است.

دور جدید بازداشت اعضای کمیته‌ی هماهنگی در شهر سنندج، از روز شنبه ۱ آذر سال جاری، با یورش ماموران اطلاعات به منزل فردین میرکی آغاز شد. حدود دو هفته بعد روز یکشنبه ۱۶ آذر، فرزاد مرادی دیگر عضو «کمیته‌ی هماهنگی» توسط نیروهای لباس شخصی اداره‌ی اطلاعات که صورت خود را با ماسک پوشانده بودند، در منزل بازداشت شد. این پایان فشار و سرکوب اعضای «کمیته‌ی هماهنگی» در شهر سنندج نبود و به فاصله‌ی سه روز، چهارشنبه ۱۹ آذر، ریبوار عبداللهی، فعال کارگری، دیگر عضو کمیته‌ی هماهنگی برای کمک به ایجاد تشکل‌های کارگری، پس از تماس‌های مکرر نیروهای اطلاعاتی و درخواست آنان برای پاره‌ای از توضیحات، به صورت حضوری به اداره‌ی اطلاعات شهر سنندج مراجعه، اما بلافاصله بازداشت شد.

و فقط می‌تواند به عنوان یک انسان زبان بگشاید و حرف بزند. اما بی‌دادگاه‌های حاکمیت سرمایه‌داری در ایران چنین حقی را نیز برای ما کارگران فائل نیستند و به همین دلیل به طور آشکار و چشم در چشمی، بهنام را به دلیل انتشار حرف‌هایش از داخل زندان در روز ۱۲ آذر ماه مورد محاکمه قرار دادند و برای آزار و اذیتش وی را به بند یک زندان گوهردشت منتقل کردند و بهنام در اعتراض به تحمیل چنین وضعیتی بر خود، دست به اعتصاب غذا زد.

امروز سیزده روز است که این کارگر زندانی در اعتصاب غذا به سر می‌برد و به خانواده‌اش اعلام کرده است که چنانچه تا روز جمعه هفته‌ی جاری به آزار وی پایان ندهند، دست به اعتصاب غذای خشک خواهد زد. با این حال و علی‌رغم وضعیت خطرناکی که بهنام به دلیل سیزده روز اعتصاب غذا دارد، امروز ۲۵ آذر ماه دادستانی تهران در پاسخ به دادخواهی همسر این کارگر زندانی اعلام کرد بهنام به دلیل انتشار حرف‌هایش از داخل زندان، همچنان در بند یک زندان گوهردشت و در همین وضعیت آزاردهنده باقی خواهد ماند.

این اولین بار نیست که کارگران زندانی در دفاع از بدیهی‌ترین حقوق انسانی‌شان به اعتصاب غذا متوسل می‌شوند. شاهرخ زمانی، رضا شهبانی و بهنام ابراهیم‌زاده از جمله‌ی این کارگران و زندانیان جسوری بوده‌اند که بارها در دفاع از حقوق‌شان به عنوان یک زندانی بالاچار دست به اعتصاب غذا زده‌اند و جان خود را به خطر افکنده‌اند.

اتحادیه‌ی آزاد کارگران ایران با عنایت به بدیهی‌ترین حقوق اجتماعی آحاد مردم ایران مبنی بر ابراز آزادانه‌ی عقیده و نظر، مصرانه بر این نکته تاکید می‌گذارد که از آنجا که بهنام ابراهیم‌زاده یک زندانی است و به دلیل همین شرایط غیرقابل انکارش نمی‌تواند هیچ جرمی جز ابراز عقیده و نظر در داخل زندان مرتکب شود، لذا می‌باید فوراً شرایط غیر انسانی تحمیل شده بر وی پایان پذیرد و بهنام و دیگر کارگران دربند و عموم کسانی که به دلیل آزادی‌خواهی به زندان افکنده شده‌اند می‌باید فوراً و بی هیچ قید و شرطی آزاد گردند. بی‌تردید تداوم حبس این عزیزان و تداوم بازداشت و محاکمه‌ی فعالین کارگری که این روزها با دستگیری فرزند مرادی‌نیا، فردین میرکی و ربیوار عبداللهی از اعضای کمیته‌ی هماهنگی در شهر سنجند، ابعاد هر چه بیشتری بر خود گرفته است، راه به جایی نخواهد برد و طبقه‌ی کارگر ایران در دفاع از حقوق انسانی‌اش قدمی به عقب نخواهد نشست.

افزایش پیدا کند، اما کارگران خباز هنوز با دستمزد دو سال پیش کسار می‌کنند. در بخشی از طومار اعتراضی کارگران آمده است: "افزایش دستمزد ما را به ناحق منوط به افزایش قیمت نان کرده بودند و حالا بعد از دو هفته از افزایش قیمت نان که شاید بهتر باشد همان‌گونه که آقای استاندار گفته است بگویم اصلاح قیمت نان، هنوز هیچ‌کس و هیچ نهادی به فکر افزایش دستمزد کارگران خباز نیست." کارگران نانواي مریوان و سروآباد در ادامه آورده‌اند: "کارفرمایان خباز نانی را که خودمان می‌پزیم با قیمت اصلاحی یعنی همان ۳۰ درصد افزایش به ما جهت مصرف خانواده‌هایمان می‌فروشند و به بهانه‌ی افزایش زیاد قیمت آرد، حاضر به افزایش دستمزد کارگران نیستند." نویسندگان این طومار در عین حال با انتقاد از تعیین حق بیمه‌ی کارگران خباز بر اساس دستمزد سال ۹۳ نسبت به افزایش هزینه‌های آب، برق، گاز، اجاره مسکن، هزینه‌های درمان و... ابراز نگرانی کرده‌اند.

اطلاعیه:

بهنام ابراهیم‌زاده ؛ در یک قدمی اعتصاب غذای خشک

اتحادیه‌ی آزاد کارگران ایران با انتشار اطلاعیه‌ای، نگرانی خود را در رابطه با وضعیت بهنام ابراهیم‌زاده در زندان گوهردشت اعلام کرد.

متن کامل اطلاعیه‌ی مذکور به شرح زیر است:

بهنام به عنوان یک انسان در داخل زندان دستش به هیچ چیزی بند نیست، نه می‌تواند به عنوان یک کارگر در خیابان دست به اعتراض بزند و نه می‌تواند کارگران را در دفاع از حقوق انسانی‌شان سازماندهی کند و نه می‌تواند شکایتی جایی ببرد. او توان و اراده‌اش در زنجیر است.

📖 حوادث کار

کارگران به ایلنا اطلاع دادند، «محمدصادق نادری» از نمایندگان کارگران پیمانی سیمان سپاهان در پایان آبان ماه اخراج شده و کارفرما به کارگر دیگری گفته است که از ماه بعد در کارخانه حاضر نشود.

۷۰ کارگر «زاگرس خودرو» پنج ماه حقوق نگرفته‌اند

کارگران کارخانه‌ی زاگرس خودرو می‌گویند حدود ۷۰ کارگر بخش‌های مختلف این کارخانه در استان لرستان پنج ماه حقوق و معوقات حقوقی طلبکارند.

تعویق چهار ماه حقوق کارگران رسمی «فرش پارس»

منابع کارگری ایلنا در کارخانه‌ی فرش پارس از تاخیر چهار ماهه در پرداخت مزد و بیمه‌ی کارگران رسمی این کارخانه خبر دادند.

کارگران فرش ماشینی پارس به ایلنا گفته‌اند: فرش پارس در حال حاضر حدود ۴۶۰ کارگر رسمی و قرار دادی دارد که از این تعداد حدود ۵۰ کارگر رسمی (دائمی) و مابقی کارگران قرارداد موقت‌اند که در یک سال و نیم گذشته به استخدام کارخانه درآمده‌اند.

تجمع کارگران سهامدار «شمع نور» با وعده‌ی مذاکره خاتمه یافت

تجمع کارگران سهامدار کارخانه‌ی شمع نور قزوین با وعده‌ی مسئولان این شرکت در خصوص پرداخت شدن مطالبات معترضان خاتمه یافت.

رئیس جمهور، به مطالبات ما رسیدگی کند

به گزارش خبرنگار ایلنا، در تجمع پرستاران بخش‌های دولتی و خصوصی که از ساعت ۹ و ۳۰ دقیقه با حضور ۷۰۰ تن در مقابل نهاد ریاست جمهوری برگزار شد، پرستاران از حسن روحانی خواستند به مطالبات قانونی‌شان رسیدگی کند.

محرومیت ۳۰ کارگر «کاشی ایرانا» از بیمه‌ی بیکاری
حدود ۳۰ کارگر پیمانکاری کارخانه‌ی کاشی ایرانا به دلیل مخدوش بودن قرارداد کار خود، پس از اخراج شدن از حق در یافت مقرری بیمه‌ی بیکاری محروم شدند. کارگران تعدیل شده زمانی که برای دریافت مقرری بیمه‌ی بیکاری به سازمان تامین اجتماعی مراجعه کردند، متوجه شدند که از نظر سازمان تامین اجتماعی پیمانکار آنها واجد شرایط فعالیت نبوده است.

کارگر ساختمانی در یزد زیر آوار جان داد

به گزارش ایلنا، در این حادثه که در بلوار دهه‌ی فجر شهر یزد رخ داد، کارگری بنام «م. ف.» ۲۸ ساله در حین تخریب بخشی از یک ساختمان بر اثر ریزش دیوارهای جانبی در زیر آوار گرفتار شد.

این کارگر که به دلیل سنگین بودن آوار دچار مصدومیت زیادی شده بود، علی‌رغم انجام اقدامات پیش‌بیمارستانی، در محل حادثه جان باخت.

📖 اخبار کوتاه

مریوان و سروآباد بدون یک درمانگاه

در حالی که بیش از ۱۲ هزار بیمه شده‌ی اصلی در دو شهرستان مریوان و سروآباد سکونت دارند، یک درمانگاه تامین اجتماعی عادی نیز در این شهرستان‌ها وجود ندارد.

اخراج نماینده‌ی کارگران پیمانی سیمان سپاهان اصفهان

دو کارگر سیمان سپاهان اصفهان بعد از پیگیری مهم‌ترین مطالبه‌ی صنفی بیش از ۷۰۰ کارگر پیمانی مبنی بر تبدیل وضعیت قرارداد کار از حالت پیمانی به قرارداد مستقیم، اخراج شدند.

دو کارخانه تعطیل و ۱۰۲ کارگر بیکار شدند

منابع خبری در «صنایع غذایی کارین» اهواز از تعطیلی موقت دو کارخانه‌ی «آرا پروتیین جنوب» و «کنسرو خوزستان» از تیرماه سال جاری و به تبع، بیکاری ۱۰۲ کارگر خبر دادند.

تجمع کارگران کارخانه‌ی «صنایع بهداشتی یاس خرمشهر»

شماری از کارگران کارخانه‌ی «صنایع بهداشتی یاس خرمشهر» به دلیل آنچه "تداوم بی‌توجهی کارفرما به پرداخت مطالبات صنفی‌شان" خوانده‌اند، بار دیگر مقابل ساختمان فرمانداری خرمشهر تجمع کردند.

اندیشه:

جنبش کارگری ایران

در آستانه‌ی خیزشی نو

پرسش و پاسخ سایت اتحاد با جعفر عظیمزاده

(قسمت دوم)

سایت اتحاد: بر اساس صحبت‌هایی که شما کردید چشم‌نواز ایجاد تشکلهای مستقل کارگری در ایران را چگونه می‌بینید؟ ده سال از تلاش و مبارزات کارگران آگاه برای ایجاد تشکلهای مستقل کارگری می‌گذرد اما هفت تپه تا حدود زیادی نسبت به دوران شکل‌گیری خود زمین‌گیر شده‌اند. کمیته‌ی پیگیری ایجاد تشکلهای آزاد کارگری علیرغم نقش تاریخی که در جنبش کارگری ایران ایفا کرد و بدنبال آن کمیته هم‌هنگی برای کمک به ایجاد تشکلهای کارگری تقریباً دیگر آن تاثیرات دوران شکل‌گیری خود را بر مبارزات کارگران ندارند. در این میان کانون مدافعان حقوق کارگر نیز سرنوشت بهتری نسبت به این دو کمیته پیدا نکرده است و ما می‌دانیم که شما نیز از شرایط موجود در اتحادیه‌ی آزاد کارگران ایران راضی نیستید.

بخواهید نخواهید همه‌ی این‌ها نومید کننده است. شما چه پاسخی دارید؟ در این میان جایگاه بحث ایجاد تشکل سراسری کارگران را که از سوی کانون مدافعان و بخشی از اعضای کمیته هم‌هنگی مطرح شده است چگونه ارزیابی می‌کنید؟

جعفر عظیمزاده: اجازه بدهید قبل از هر چیزی بر این نکته تاکید بگذارم که هیچ‌یک از این‌هایی که شما مطرح کردید به نظر من نومید کننده نیستند.

درست است که دو سندیکای شرکت واحد و هفت تپه نسبت به دوران شکل‌گیری خود در موقعیت بدتری قرار گرفته‌اند و دیگر نهادهای مستقلی که شما از آن‌ها نام بردید چنین وضعیتی دارند و اتحادیه آزاد کارگران ایران نیز قادر نشده است آن‌چنان‌که باید و شاید به اهداف خود دست یابد اما این تشکلهای و وضعیت دیروز و امروزشان مطلقاً تمام واقعیت جنبش کارگری ایران نمی‌باشد. اولاً تا آنجا که به تاثیر دیروز و همین امروز این تشکلهای و نهادهای مستقل کارگری برمی‌گردد به نظر من کل پروژه‌ی تغییر ریل خانه‌ی کارگر از یک نهاد سیاه و قداره‌کش به یک نهاد زرد که به ناچار همراه و هم‌سو با برخی مطالبات کارگری می‌شود و بعضاً حتی به مثابه‌ی یک اهرم فشار به دولت و کارفرمایان عمل می‌کند، به یمن وجود همین نهادها و تشکلهایی است که علی‌الحساب! همه‌ی ما از تضعیف آن‌ها صحبت می‌کنیم. اگر شما همین امروز این تشکلهای را در حد همین موجودیت نحیف‌شان به کناری بگذارید آن وقت خواهید دید که خانه‌ی کارگر و دیگر نهادهای دست‌ساز حکومتی به همان ماهیت قبل از دهه‌ی هشتاد خود برمی‌گردند. دوماً، این تشکلهای و نهادها پس از ده سال فعالیت، به طور عینی و واقعی در تکاپوی یک نقطه‌ی چرخش رو به پیش قرار گرفته‌اند.

همین که امروز من و شما این بحث‌ها را می‌کنیم و در میان طیفی از فعالین کارگری بحث ایجاد تشکلی فراگیرتر (کاری به درستی و غلطی‌اش ندارم) مطرح است خود گویای یک خیز دیگر در جنبش کارگری پس از ده سال پیشروی و تجربه و آزمون و خطاست.

اینکه بگویم فلان تشکلهای و نهادهای مستقل زمین‌گیر شده و موضوعیت خود را از دست داده‌اند اثباتاً حرفی در باره‌ی پایان چیزی نزده‌ایم.

به هر حال مبارزه‌ی سختی در طول ده سال گذشته در جریان بوده است و حکومت از تمامی ابزارهای سرکوب نرم و خشن برای بازگرداندن جنبش کارگری به سال‌های قبل از دهه‌ی هشتاد استفاده کرده است. اما آیا حکومت در این زمینه موفق بوده است و جنبش کارگری ایران در نقطه‌ی قبل از دهه‌ی هشتاد قرار گرفته است. به نظر من نه تنها چنین نیست بلکه هیچ نیرویی نیز دیگر قادر به بازگرداندن جنبش کارگری به سال‌های قبل از دهه هشتاد نیست و همان‌طور که اشاره کردم جنبش کارگری ایران در تکاپو و آستانه یک خیز رو به پیش دیگر قرار دارد.

تشکل سراسری کارگران را مطرح کرده‌اند راستش دست به قضاوت عجولانه و مبصر گونه نیز در قبال این تلاش‌ها نمی‌زنیم. این سنت ماست. ما حتی زمانی که از کمیته‌ی پیگیری بیرون آمدیم، برای جلوگیری از تضعیف این کمیته، رو به بیرون استعفای خود را اعلام نکردیم چرا که علی‌رغم هر ملاحظه‌ای هم که برای خروج‌مان از این کمیته داشتیم اعتقاد داشتیم که هر تلاشی برای اعمال فشار بر علیه وضعیت موجود طبقه کارگر، هر چند که از نظر ما اعمال فشاری ناقص و کوچک باشد نهایتاً به نفع طبقه کارگر است. ما اعتقاد داریم هر سنگ ریز و درشتی که در فضای جنبش کارگری و مصاف طبقه‌ای به کار گرفته می‌شود نهایتاً یا به دیگر سنگ‌های مورد نیاز و ذخیره شده در صف طبقه کارگر غل می‌خورد و می‌افتاد و یا به صف اقلیت صاحبان سرمایه‌ی حاکم، به این معنا، ما علی‌رغم هر ملاحظه‌ای که به کانون مدافعان حقوق کارگر و کمیته‌ی هماهنگی داریم تلاش‌های تاکتونی این دوستان را که بحث ایجاد تشکل سراسری کارگران را برجسته کرده‌اند، به نفع طبقه کارگر ارزیابی می‌کنیم.

دولت و کارفرمایان، متحدان استراتژیک هستند

دبیر کانون شوراهای اسلامی کار استان تهران نسبت طرح مباحث انحرافی در جلسات شورای عالی کار توسط نمایندگان دولت و کارفرمایان هشدار داد. حسین حبیبی در این باره به این‌ها گفت: آنچه این روزها در جلسات مربوط به تعیین مزد ۹۴ می‌گذرد نشان می‌دهد که دولت و کارفرمایان قصد دارند با سخنان به ظاهر ملی و دوستانه درباره‌ی وضعیت اسفبار تولید و اقتصاد کشور و اثرات این وضعیت بر بیکاری، بهره‌وری و تعادل میان عرضه و تقاضا در بازار کار، موافقت کارگران را برای افزایش حداقل دستمزد کمتر از میزان تعیین شده در ماده‌ی ۴۱ قانون کار به دست آورند. او افزود: دولت و کارفرمایان در شیوه‌ی مواجهه با تعیین مزد ۹۴ هماهنگ هستند بنابراین اگر نمایندگان کارگران هوشیارانه عمل نکنند مسئولیت مشکلات اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی کارگران به مانند گذشته متوجه آن‌ها خواهد شد. این فعال کارگری بیان کرد: اگر اقتصاد کشور مشکل دارد به این خاطر است که در تشخیص دلیل مشکلات به خطا رفته‌ایم و شهادت نداریم واقعیت‌ها را بگویم. واقعیت این است که اقتصاد کشور به نوعی بیماری مبتلا شده و عوارض آن رانت و فساد است که شاهدش هستیم.

سوماً و بسیار مهم‌تر این‌که، این تشکل‌ها و نهادها مطلقاً تمام واقعیت جنبش کارگری ایران نیستند و به تعبیر عینی‌تری نوک کوه یخ یک جنبش عظیم در ایران هستند. در طول ده سال گذشته مبارزات کارگری در ایران از چنان انکشافی برخوردار شده است که به هیچ وجه قابل مقایسه با سال‌های قبل از دهه‌ی هشتاد نیست. در این سال‌ها در همه‌ی مراکز تولیدی و به یمن وجود سندیکای کارگران شرکت واحد و هفت تپه و اتحادیه‌ی آزاد کارگران ایران و به واسطه‌ی تاثیراتی که کمیته‌های پیگیری و هماهنگی بر مبارزات کارگران گذاشتند، امروز خیلی بیش از سال‌های گذشته کارگران ایران در محیط کار از وجود رهبران و فعالین آگاه و ساز و کار مبارزاتی و سازماندهی اعتراض برخوردار شده‌اند که به دلایل قابل فهمی خود را متصل به این تشکل‌ها و نهادها نمی‌کنند. به نظر من این واقعیت عینی، پایه و بنیان جنبش کارگری ایران است و دیر نیست روزی که ما شاهد به میدان آمدن فعالین و رهبرانی در صفوف طبقه کارگر و سازماندهی آن‌چنان اعتراضات قدرت‌مندی باشیم که مبارزات کنونی و صف قابل مشاهده‌ی فعالین و رهبران کارگری در اندک تشکل‌ها و نهادهای مستقل موجود در مقابل آن بسیار ناچیز و ضعیف است. من چشم‌انداز برپایی تشکل‌های مستقل کارگری در ایران را در این واقعیت عینی و محرز می‌بینم و نه در موجودیت نحیف شده‌ی نهادها و تشکل‌های کارگری مستقل موجود. هر چند که به نظر من با فعل و انفعالاتی که هم‌اکنون در سندیکای واحد و تا حدودی در سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه و به طور مشخص‌تری در میان تمامی فعالین کارگری جاری است من وضعیت رو به پیشی را نیز برای این بخش از جنبش کارگری قائلم. به ویژه که اگر جنبش کارگری ایران را بر متن کل اوضاع و احوال و چشم‌انداز تحولات سیاسی اجتماعی در ایران قرار بدهیم آن وقت نسبت به وجوه مختلف جایگاه رو به پیش این جنبش می‌توان خوش‌بینانه‌تر نیز قضاوت کرد.

اما تا آنجا که به تلاش بخشی از فعالین کارگری حول ایجاد تشکل سراسری کارگران ایران برمی‌گردد قبل از هر چیز باید بگویم ما در اتحادیه‌ی آزاد کارگران ایران از هر تلاش پیش برنده‌ای در جنبش کارگری ایران حمایت می‌کنیم. خودمان را برج عاج جنبش کارگری ایران نمی‌دانیم. ما نیز به ما نیز ضعف‌های زیادی داریم و به نوبه‌ی خود در تلاشیم دستاوردهای ده سال گذشته‌ی طبقه کارگر را آن‌چنان‌که باید و شایسته است مبنای حرکت‌های رو به پیش‌مان قرار بدهیم. اما اگر به هزار و یک دلیل به این نتیجه می‌رسیم که

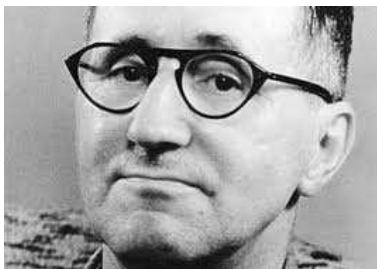
نمی‌توانیم در کنار دوستانی قرار بگیریم (البته از ما دعوت مشخصی به عمل نیامده است- هر چند که این دوستان رو به بیرون و علی‌العموم از همه دعوت کرده‌اند) که بحث

دبیر کانون شوراهای اسلامی کار استان تهران در پایان گفت: اگر دولت به فکر رهایی از این اقتصاد بیمار است، باید علاوه بر افزایش دستمزد کارگران به فکر برداشتن موانعی مانند رانت و انحصارگرایی از سر راه تولید باشد تا بنگاه‌های اقتصادی با افزایش تولید و نقدینگی به پویایی برسند

ادبیات کارگری

ای فرو افتاده، برپا خیز!

برتولت برشت سرودن شعرهایش را در ۱۵ سالگی و پیش از نمایشنامه‌نویسی آغاز کرد. نخستین سروده‌هایش را بین سال‌های ۱۹۱۴ تا ۱۹۱۷ سرود و آن‌ها را در نشریات محلی منتشر کرد.

در سال ۱۹۱۸، هنگامی که به خدمت سربازی اعزام شد، افزون بر کار در بیمارستان نظامی پشت جبهه، سروده‌هایش را همراه با نواختن گیتار برای سربازان می‌خواند و آن‌ها را مجذوب نوای گرم و سرود دلنشین خود می‌کرد.

زور، می‌گوید: آنچه هست این‌گونه خواهد ماند

هر صدایی جز صدای حاکمان خاموش !!

لیک بسیاری به خیل بردگان، نومید، می‌گویند:

آنچه می‌خواهیم ما هرگز نمی‌آید...

هان و هان تا زندگی باقی است واژه‌ی هرگز نباید گفت

آنچه محکم بود دیگر نیست

آنچه هست اکنون، این چنین دیگر نخواهد ماند.

حاکمان آن‌گه که حرف خویش بس کردند

حرف محکومان شود آغاز .

پس، که را برای آن باشد که «هرگز» بر زبان آرد؟

دیرپایی ستم‌کاران، متکی بر کیست؟

بی‌گمان بر ما.

محو استیلاي جباران، متکی بر کیست؟

هم‌چنان بر ما .

ای فرو افتاده، برپا خیز!

ای سپر انداخته، بستیز !

کیست بتواند ببندد راه بر آن کس که از وضع خود آگاه است؟

پس، نوده‌ی مغلوب امروزین، فاتح فردا ست

وآن زمان، «هرگز»، بی‌گمان «امروز» خواهد شد.

دبیر کانون شوراهای اسلامی کار استان تهران گفت: مشکلات اقتصادی کشور زمانی به وجود آمد که دولت‌ها برخلاف قانون اساسی به بنگاه‌های عظیم اقتصادی تبدیل شدند و از مواد اولیه گرفته تا تولید و توزیع کالا و سایر عوامل را به انحصار خود در آوردند و حتی استقلال تشکلهای کارگری و کارفرمایی را بر نتافتند و آن‌ها را بی‌خاصیت یا دولتی کردند. حبیبی با اشاره به ماهیت دولتی اقتصاد ایران برخلاف اصل ۴۴ قانون اساسی، گفت: دولتی شدن اقتصاد کشور به تولید کالاهایی منجر شده که به دلیل نداشتن کیفیت و گران بودن نه تنها قابلیت رقابت با نوع خارجی را نداشتند بلکه قابلیت صادرات هم نداشتند. در نتیجه سود حاصل از فروش این کالاها کاهش یافت و از طرفی هزینه‌های تولید روند صعودی پیدا کرد بنابراین تولید کنندگان به شدت زیان دیدند و این زیان به رکود تولید و بیکاری نیروی کار منجر شد.

او گفت: اگر بانک‌ها با تبدیل شدن به بنگاه‌های اقتصادی باعث بروز اختلال در شبکه اقتصادی شده‌اند، به سیاست‌ها و تصمیمات دولت‌ها، مصوبات مجلس و عدم نظارت و یا نظارت ضعیف قوهی قضاییه باز می‌گردد نه کارگران. کارفرمایان نیز به جای آنکه خسارت خود را از دولت مطالبه کنند می‌خواهند کارگران را از حمایت‌های حداقلی قانون کار مانند ماده‌ی ۴۱ این قانون محروم کنند. او ادامه داد: دولت‌ها و کارفرمایان از سال‌های گذشته تاکنون برخلاف قانون اساسی و قانون کار با پرداخت مزد کمتر از حداقل قانونی، تبدیل قراردادهای دائم به موقت، انعقاد قراردادهای سفید امضاء، سخت کردن شرایط کار و مانع تراشی در تشکیل تشکل کارگری در کارگاه‌ها کارگران را مورد آزار و اذیت قرار داده‌اند.

حبیبی تصریح کرد: اگر نرخ دستمزد کارگران در قیاس با تورم منفی شده و معیشت کارگران به خطر افتاده است به عدم افزایش قانونی حداقل دستمزد، عدم اجرای تبصره‌ی ۱ ماده‌ی ۷ قانون کار در خصوص تعیین حداکثر مدت قرارداد کار با طبیعت غیر مستمر، عدم برخورد با کارفرمایان متخلف و عدم پیاده سازی طرح طبقه بندی مشاغل باز می‌گردد. این فعال حقوق صنفی کارگران گفت: شورای عالی کار باید بر اساس ماده‌ی ۴۱ قانون کار، یعنی بر اساس نرخ تورم واقعی و نه دستوری و سبب معیشت خانوار کارگری افزایش حداقل دستمزد را مصوب کند. بنابراین نمایندگان کارگران نباید اجازه بدهند دولت و کارفرمایان با طرح مباحث اقتصاد کلان جلسات این شورا را به مسیر انحرافی سوق دهند. او افزود: با مقایسه‌ی حداقل دستمزد ۶۱۹ هزار تومانی و سبد هزینه‌ی خانوار کارگری معادل ۳ میلیون و ۲۰۰ هزار تومان، می‌توان به فاصله‌ی وحشتناک هزینه و درآمد کارگران پی برد.

گزارش

سبد شب یلدا

Photo : Hassan Mousavi

FARS NEWS AGENCY

وی افزود: آجیل و خشکبار قیمت مصوبی ندارد و تابع عرضه و تقاضا است، این در حالی است که این تفاوت قیمت ناشی از میزان اقلام مخلوط در آجیل شب یلدا است.

در کنار آجیل شب یلدا، هندوانه و انار نیز مشتریان خاص خود را دارد، البته شیرینی را نیز نباید از یاد برد.

هم اکنون قیمت هندوانه رنج‌های متفاوتی دارد که از کیلویی ۱۲۵۰ تومان گرفته تا حتی ۳۰۰۰ تومان نیز در مناطق مرکزی شهر تهران به فروش می‌رسد.

برخی اخبار حکایت از هندوانه‌های ۵ هزار تومانی در شمال شهر تهران دارد که به گفته فروشندگان‌شان، این نوع هندوانه تضمین شده قرمز و به اصطلاح خودشان به شرط چاقو است.

انار هم طیف قیمتی متفاوتی دارد، حتی رنج قیمتی انار در برخی مغازه‌های سطح شهر به ۸ هزار تومان هم رسیده که به گفته فروشندگان‌شان، این نوع انارها خاصیت دارویی داشته و به انار سیاه معروف است و البته دانه‌های بسیار خوشرنگ و شیرینی هم دارد و به درد شب یلدا می‌خورد.

هم اکنون در میدان بارفروشان قیمت هر کیلوگرم هندوانه دزفول ۶۰۰ تومان، هندوانه میناب ۱۵۰۰ تومان است، اما در مغازه‌های سطح شهر، انار کاشان ۵۰۰۰ تومان، انار ساوه ۴۵۰۰ تومان و انار شیراز ۳۸۰۰ تا ۴۵۰۰ تومان است.

البته هندوانه‌های معمولی رنج قیمتی ۲۵۰۰ تا ۳۵۰۰ تومان دارند.

در کنار میوه و آجیل شب یلدا، شیرینی هم مشتریان خاص خود را دارد، در حال حاضر قیمت هر کیلوگرم شیرینی تر ساده ۱۲۵۰۰ تومان، شیرینی تر دسر ۱۵۵۰۰ تومان، انواع شیرینی خشک در محدوده قیمتی ۱۱ هزار تومان تا ۱۴ هزار تومان بستگی به انواع مغزی که در این شیرینی‌ها استفاده می‌شود، است.

در عین حال، اگر یک سبد یلدایی را شامل یک کیلوگرم آجیل ۴۰ هزار تومانی، دوکیلوگرم انار چهار هزار تومانی، دو کیلوگرم هندوانه‌ی ۲۵۰۰ تومانی، یک کیلوگرم شکلات ایرانی ۱۰ هزار تومانی، یک کیلوگرم پرتقال ۲۸۰۰ تومانی، یک کیلوگرم سیب ۲۵۰۰ تومانی، یک کیلوگرم خیار ۲۸۰۰ تومانی و یک کیلوگرم شیرینی خشک ۱۲ هزار تومانی در نظر بگیریم، قیمت این سبد کالایی حدود ۸۴ هزار تومان خواهد شد.

مردم ایران هم طبق سنت هر ساله، کالاهایی را برای شب یلدا خود خرید می‌کنند. برآوردها نشان می‌دهد قیمت یک سبد یلدایی ۸۴ هزار تومان تمام می‌شود.

فروشندگان آجیل و خشکبار در بازار بزرگ تهران می‌گویند، اگرچه قیمت بالا رفته است اما تقاضا همچنان وجود دارد. اگرچه ممکن است برخی مردم به دنبال آجیل با قیمت مناسب باشند تا هم به نوعی مراسم این شب را به جا بیاورند و آجیل شیرین شب یلدا را در خانه‌های خود داشته باشند و هم البته پول زیادی را بابت آن نپردازند.

یکی از فروشندگان آجیل و خشکبار بازار تهران می‌گوید: امسال رنج قیمتی آجیل شیرین شب یلدا از ۳۰ هزار تومان آغاز شده و حتی تا ۵۵ هزار تومان هم قیمت‌گذاری شده است، البته تلاش ما این است که بتوانیم برای مشتریان طیف کیفی و البته قیمتی متفاوتی را عرضه کنیم.

او می‌افزاید: مردم اغلب به دنبال حد متوسط آجیل شب یلدا هستند، این در حالی است که حجم خرید مردم کمتر شده است، یعنی اگر در سال‌های قبل، یک خانواده یک کیلوگرم آجیل خرید می‌کرد، امسال باز هم خرید می‌کند اما حجم کمتری را به خانه خود می‌برد، یعنی سطح خرید خود را به عنوان مثال از یک کیلوگرم به ۷۰۰ گرم کاهش داده است.

مصطفی احمدی، رییس اتحادیه آجیل و خشکبار تهران با اشاره به قیمت آجیل و خشکبار در شب یلدا گفت: هر کیلوگرم آجیل معمولی شب یلدا ۲۲ هزار تومان و آجیل مرغوب ۳۸ هزار تومان قیمت دارد، البته آجیل اعلا هم عرضه می‌شود که به مراتب قیمتی بالاتر از آجیل مرغوب دارد تا مرز ۵۰ هزار تومان هم می‌رسد.

این اکثریت عظیم قربانیان شرایط اقتصادی ای هستند که هیچ راه برون رفتی در ورای خود را نمی بیند. اقتصاد ورشکسته ایران باید برای سرپا ماندن از دستمزد کارگر و از سفره‌ی مردم زحمت‌کش و محروم بردارد و با آن کم و کاستی هایش را بیوشاند.

یارانه‌ها را حذف کردند تا با پول حاصل از آن اقتصاد را رونق دهند. اقتصادی که نه رونقش دردی از مردم را دوا می‌کند و نه عامل رکودش مردم و کارگران هستند اما برای رونق بخشیدن به این اقتصاد ورشکسته، به ابتدایی‌ترین حق بیش از ۷۰ میلیون نفر هجوم برده می‌شود. حامل‌های انرژی، نان و دیگر مایحتاج ابتدایی و ضروری هر سال گران‌تر شده و به این ترتیب سفره‌ی عموم مردم کوچک‌تر و بی‌رونق‌تر شده است.

مردم و کارگران این سال‌ها به تجربه دیده‌اند که همواره سرمایه‌داری ایران و دولت‌های نماینده‌ی آن برای حفظ سودآوری اقتصاد سرمایه‌داری، به زندگی‌شان هجوم برده و روزبه‌روز سطح زندگی‌ها را پایین آورده‌اند. در حالی که تأمین زندگی آحاد جامعه باید بر هر موضوعی دیگر همانند رونق اقتصادی و حفظ سودآوری سرمایه‌ها ارجحیت داشته باشد. انسان‌های هر جامعه‌ای دارای حقوقی پایه‌ای هستند که باید جدا از هر ملاحظه‌ای به رسمیت شناخته و برآورده شود، و این حقوق پایه‌ای همان برخورداری از زندگی انسانی است. اما در کشورهای سرمایه‌داری و به خصوص ایران، آنچه که اولویت و میرمیت دارد رونق اقتصادی و حفظ سودآوری سرمایه‌هاست، و تازه بعد از آن است که به کارگران وعده‌ی بهبودی اوضاع معیشتی‌شان را می‌دهند. ایران چون وضع اقتصادی به دور از ثبات است، کارگران و اکثر مردم محروم جامعه باید همچنان در انتظار روزی نامحتمل برای تغییر در وضعیت زندگی‌شان بنشینند و نه تنها همین بلکه زدن از سطح موجود زندگی‌شان و به فلاکت عمیق‌تر نشستن خود را از نظر دور ندارند.

در دوران دو دولت قبل به بهانه‌ی استفاده بهینه از حامل‌های انرژی، قیمت انواع این کالاها را که تأثیر مستقیم بر زندگی بیش از ۷۰ میلیون نفر دارد، ۱۰ برابر افزایش دادند ولی همان‌طور که به تجربه دیدیم معلوم شد که موضوع اصلاً ربطی به استفاده‌ی بهینه و جلوگیری از اتلاف و اصراف نبود، بلکه هدف انداختن بار گرانی و تورم بر دوش مردم بود. تورمی که مردم هیچ نقشی در به وجود آوردنش نداشته و اینک باید تاوان آن را با تحمل فقر و نداری بیشتر از پیش بپردازند. و امروز در دولت تدبیر و امید! نان را ۳۰ تا ۴۰ درصد افزایش داده‌اند که معنایش همراه ساختن کارگران و مردم کم‌درآمد با کابوس همیشگی گرسنگی است. گرانی نان در جامعه‌ای که اصلی‌ترین ماده‌ی غذایی سفره‌شان نان است،

گرانی نان،

سفره‌ی خالی زحمت‌کشان

سایت اتحادیه آزاد کارگران ایران

جوانمیر مرادی:

ده‌ها سال است داشتن یک زندگی عاری از دغدغه و پریشان خیالی برای اکثریت جامعه‌ی ایران تنها به آرزویی بدل شده است. دولت‌ها یکی بعد از دیگری آمدند و وعده‌ی بهبودی اقتصادی و کم شدن فشارها بر عموم مردم و به خصوص کارگران دادند، اما نه تنها ذره‌ای از بار کمرشکن اقتصادی بر گرده‌ی اکثریت جامعه کم نکردند، بلکه با تحمیل فقر و فلاکت بیشتر دوره‌شان به پایان رسید و رفتند. پایان هر دوره از این دولت‌ها همراه بود با تورم، گرانی و هزاران معضل به ویژه اقتصادی برای مردم. قدرت خرید برای اکثریت جامعه و به خصوص کارگران روزبه‌روز و هر دوره نسبت به دوره‌ی قبل کمتر شد، اخراج‌سازی‌ها همه‌گیرتر و خیل بیکاران عظیم‌تر گشت. هر ساله بر تعداد کودکان محروم از تحصیل افزوده و بر شمار کودکان کار و خیابان اضافه گردید. کلیه فروشی در جامع رواج یافت و اعتیاد و از هم پاشیدگی خانوادگی محروم جزء اخبار همیشگی روزنامه‌ها گردید. این‌ها فقط گوشه‌هایی است از آنچه طی ده‌ها سال گذشته بر جامعه گذشته است و هر دوره وعده‌ی از بین بردن یا کاهش دادن شدت آن‌ها داده شده ولی همواره عکس وعده‌ها اتفاق افتاده. تعیین دستمزد سالیانه با فرسنگ‌ها فاصله عقب‌تر از میزان تورم و گرانی، اخراج‌های دسته جمعی و همیشگی و عدم پرداخت بیمه‌ی بیکاری به بیکاران، عوامل اصلی همه‌ی مشکلات و خانه‌خرابی‌های میلیون‌ها انسانی هستند که جز از طریق فروش نیروی کارشان هیچ منبع درآمدی دیگری ندارند.

به معنای به ورطه‌ی گرسنگی مطلق و نابودی و فلاکت غیر قابل تحمل سوق دادن انسان هاست. جامعه‌ای که میلیون‌ها بیکار، ده‌ها میلیون نفر چهار الی پنج برابر زیر خط فقر و بیش از ۸۰ درصد آن زیر خط فقر زندگی می‌کنند معلوم است که با افزایش قیمت نان چه روزهای سختی در انتظارش است! گرانی نان هیچ توجیهی جز زدن از سفره‌ی بی‌رونق مردم و ریختن آن بر روی سرمایه‌های سرمایه‌داران که استثمارگران طبقه‌ی کارگر و عاملان اصلی تحمیل فقر و فلاکت بر مردم هستند، ندارد.

نان، مایحتاج ضروری زندگی و کالاهایی مانند آب، برق، گاز و بنزین که زندگی اکثریت جامعه به آن‌ها گره خورده‌اند نباید به بهانه‌های جورواجور گران شوند و وصله‌ی کم و کاستی‌های به اصطلاح بنگاه‌های اقتصادی و غیره گردند. گران شدن هر یک از این کالاها به معنای مواجه ساختن اکثریت جامعه با فقر، گرسنگی و هزار مصیبت و معضل دیگر و به معنای واقعی فدا کردن اکثریت برای حفظ منافع اقلیتی است که در چنین شرایطی سودهای میلیاردری به جیب می‌زنند.

جوآنمیر مرادی